

Letošní spanilá jízda Frankenjurskými hvozdy mě a mého jihočeského kamaráda, zvaného Voko, zavála daleko na sever, až do místa, které Bavoráci nazývají Údolí malých koz. Po letmé prohlídce horoprůvodce zjistíte, že toto místo nabízí téměř nevyčerpatelný zásoby supertěžkých cest, což je přesně to, proč jsme se zde ocitli. A taky proto, že Voko má na Rolandech rozlezený projekt, cestu Nordische Kombination za 8a a já si tu snad, doufejme, něco lehčího taky najdu. Voko si tedy navěší tu svojí kombinaci, už od pohledu je to pěkný sekec. Jednou jsem tuhle linku musel z hecu zkusit nastoupit a vím, že dnes nebude ta pravá chvíle zkoušet to znovu. Nicméně Voko cestu bez větších obtíží zkontroluje, nechá se spustit na zem a ptá se mě zvědavě: „Tak co budeš?“ Když jsem tu byl minule, jedna partička z Prahy tady za rohem lezla cestu co vypadala moc hezky a moc těžce. Je to asi jediná cesta na Rolandech, která splňuje tyto požadavky: ještě jsem jí nelezl, za optimálních podmínek na ní můžu dosáhnout a je to linka jako sviňa. Beru teda do jedné ruky lano, do druhé lezky a tak jako nejspíš odpovídám: „Noo, asi Osamu...“ Prvních zhruba osm metrů mi přišlo docela lehkých, pak přišel nohand-rest a mě už bylo jasné, že v tom kolmáči 2 metry nade mnou se bude lámat chleba. Série lišt vede lehce doprava, vydávám se po nich, ale asi po čtyřech silotazích jsem v matu. Padám. No to bude oříšek. Asi to bude chtít jít víc přímo, brát každou druhou, třetí lištu a to ne proto, že jich je tam tolik, ale že jsou všechny tak blbě. Pak to taky bude chtít špičky lezaček zabodávat na naprosto přesná místa. Voko trpělivě jistí, já vytrvale padám a po nějaké době již mám v hlavě několik zaručených způsobů, jak tohle pekelné místo vybušit. No nic, je načase vydat se po cestě dál, tak jakože jsem pekloboulder přebušíl a zkouším nalézt do druhé poloviny, která už bude jistě po madlech. „Hohó, Voko dober!“ Tak vůbec není to úplně po madlech... Je to madlo na spodák, blbá noha, dirka levou na spodák, blbá noha, madlíčko pravou, blbá noha, blbá noha, dirka levou na bočák, dirka pravou na bočák, blbá noha, skok levačkou do boule, cvakneš z madel. A pořádně v tom teče. Dober! Pak už našťestí jenom madla a slaňák. V týhle cestě se pro mě bude lámat několik chlebů, ale to tam padne! Během zbytku dne cestu pokusu znovu a znovu, postupně vyškrtávám všechny vymyšlené sekvence v peklobouldru a začíná mi být jasné, že to tam možná nepadne. Voko mezitím přelézá Nordische Kombination a máme oba radost. Teda on asi větší. Jak ubejvá světla, ubejvá taky mojich sil a při soumraku už v Osamovi jenom bezvládně visím. Cesta mi ale tak učarovala, že se mi jí opustit nechce, tolik energie jsem do toho nasypal... a tak jsem dostal dobrý nápad, že bych si tam jako nechal viset přesky přes noc, ráno že bysme se vrátili a já bych to jako začerstva posekal. Voko neprotestuje a tak se teda pro dnešek poraženě nechám spustit na zem. Ještě se jdeme mrknout na protější stranu údolí na Holzgauer Wand, rejdiště totálních namakanců. Voko že tam jako možná ještě poleze, ale když už jsme tam byli, tak si to rozmyslel. Ale mě, jakmile jsem byl daleko od svého řetězu 10 visících expresek, přepadl najednou strach, že by jako ráno mohl někdo na Rolandy přijít dřív než my a moje přesky šlohnout. A tak přišla chvíle, kdy jsem musel přemluvit Voko, že spaní na pod převísem na Rolandech přímo pod mojí cestou je úplně ten nejlepší nápad. Voko si to nemyslí, ale neprotestuje... Ležíme na Rolandech pod převísem, kecáme o lezení, já ještě před spaním v duchu lezu „Osama du Sau“ furt dokola, místo oveček, dokud doopravdy neusnu. Těsně před

usnutím mě napadla jedna věru dobrá myšlenka, zejtra ji musím na sobě určitě vyzkoušet.

Ráno mi Voko povídá: „Tak ti normálně závidím, že jsi si včera navěsil takovej projekt.“ No ale když zvednu hlavu a vidím tu lajnu a v ní svoje presa, který nikdo nešlohl, myslím si, že není co závidět. Navazuju se do prvního pokusu a jdu. Do nohandu se dostávám lehce, ale v bouldru neudržím lišty a jdu k zemi. Pak ještě zkouším vytrvalostní pasáž a zjišťuju, že zčerstva to jde celkem lehce a dokonce v kuse. Nechávám se spouštět a restuju. Mezitím se skály začínají plnit lidma. Za hodinu si konečně vzpomenu, co jsem vymyslel předešlej večer. Obouvám zbraně. Klíč k peklobouldru je totiž perfektně ustát levou nohou stup nejmenších rozměrů, tzv. zmrđ. Zkoušel jsem to totiž zatím pokaždý v prolezenejch botách, na co taky ošlapávat nový, ne? Tak tedy přiostruju obuv a za pár minut už znovu přešlapuju v nohand-restu pod klíčovým peklobouldrem cca 8m nad zemí. Pokolikátý už? Krokosled znám snad už nazpamět, pár posledních nádechů a jde se na to. Levou bočák, našlapat, pravou lišty, cvaknu preso, levačkou na kříž do madla, našlapat, pravou vysoko do lišty, levou do pidilišty na tři půlčlánky a zamknout zespoda malíkem. Tak mi to teda nandej! Dejchej, dejchej. Pravou nohu na vyhoblovanéj stup pod tělem, pravou ruku přesunout z lišty do šikmý spárky na spoďák, blee, levou nohu postavit na ten malej peklozmrđ, co jsem z něj tolikrát vystřelil a teď na něj musím přesunout celou váhu a udělat peklokrok. Nevím jestli to bylo lezečkama nebo tím, že jsem na to šel začerstva, ale stup neustřelil a do tý oblý lišty jsem se dostal staticky, až mě to vyděsilo. Zezdola slyším jenom klasický: „Drrrž!!! Beton!!! Dávej!!!“ a podobný dobrý rady a mě bylo v tu chvíli jasný, že když to neudržím teď, tak v dalším pokusu taky ne. Zapínám bojovej mód a s bleskama ve vočích si klestím cestu vytrvalostním úsekem mezi 5. a 6. jištěním až do madel, kde se se cvaká, máguje a hlavně se dá na chvilku sklepat a uklidnit se. Pak patička na bouli a přes madlo se vytáhnout do obrovský díry, odkud je to už za odměnu po totálních madlech. „Ty voleee! Já to vylez!“ řvu do kozího údolí a štěstí mi stříká ze všech tělních otvorů ven. Je kolem poledne 23. července a já se právě dotknul dokonalosti! Máme z toho oba radost, ale já větší. Ten den už moc nelezu, většinou jistim Voko v nějakějch jeho bejkárnách a večer ještě zkouším Mambo Cavallero, cestu co má prej vylezenou každej Pražák. Ale zjišťuju, že jedna darda denně mi úplně stačí, tak si jí nechávám na jindy... Cesta „Osama du Sau“ po dlouhý době znamenala zlom v mým lezení a v pohledu na něj. Možná mi ukázala, že člověk musí bejt taky někdy trochu drzej a pustit se do něčeho co se mu možná jeví nad jeho síly, aby si otestoval jestli na to opravdu nemá, nebo jestli si to jenom myslí. Každopádně jsem z toho byl tak vykulenej, že ihned po návratu domů vzniknul tenhle článek a proto, že psát do šuplíku je k ničemu, jdu tedy s kůží na trh...